

# Sen Benim İlk Öğretmenimdin

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Haziran 2020

Sürüklenen bir vaveyla: düşler gibi kilim döşediğim ayaklarına şiirin kokladığım hasret şükürler olsun ki; uzağında kaldığım haset...

Mevsimin tenindeyim, baba ve yürek iklimimde kekremsi bir lanet konuyor dualarımda saklı koruyucu meleklerim irkildiğim her günde kaykıldığım bir ileri bir geri ve işte teneffüs ettiğim yetim nazireler öykündüğüm bir cennete varma ihtimali yaslandığım dağ yüreğinden arda kalan kırıntılar ve minnetle d/ okunuyorum resmine.

Kırık düşler saklı sarnıcımda ve söylemlerin nazarında kölesi olduğum şiirler ve her atağa geçtiğim batağa sürüklemek isteyen nefsi kara gölgelerin elbet makberinde saklıdır babam, sevdalandığın evlatlarından ayrı düştüğün cennet bahçeme yağarken cemreler sökün eden nice vaveyla yıkılası engeller bir meşru müdafaa ki ölümün zevcesi hasret kokan iklimde saklı nidalarım ve işte küredim ömrü ve işte tünedim yasa ve tükendim günbegün.

Yaş tahtaya basmak mı, babam?

Haşa, Rabbim ne de olsa yaş aldığım kırlangıcın kırık kanadı ve yasımın da miadı dolmadı gitti türevi hasretin elbet bilinmez girift çehresinde saklı niyazım tutuklu kaldığım tek kişilik hücremde hicret alametidir yazmaya durduğum bir şiirin kor yalnızlığı kör gözlere hicapla uzak durduğum...

Satırlarım, babam.

Satırı dünün ne zamanki koptu başı masalın ben ki şu ölümlü cihanda sıra dışı bir ferman yazmaksa bir aşkla bir de umutla güreşmekse günü öldürdüğüm yalandır gecenin hükmünü sürdürdüğüm her açmazda halim perişandır babam...

Sedef kakmalı düşlerim...

Lades, dediğim elbet her s/özlendiğim yürekte kavuşmak mademki mubah değil ölüme öykündüğüm de yalan değil hani.

Düşlerimin mizacında saklıdır sırlarım.

Güneşin tebessüm ettiği o sır dolu ayna.

Mevsimi ihbar ettim, şahit tuttum rüzgârı dökülmüş saçlarına konan kelebeğe özendim ve kifayetsizliğimle biledim şiiirlerimi bildiğim ne varsa unuttum da baba lakin senin öğütlerin ve kol kanat gerdiğin yüreğimde olmadı asla azap; olmadı asla karanlık kolladım da iyi niyetimi bir ömür ve sevdalandım sevdalı semazenler.

Bir kış bahçesin dönendiğim.

Bir yaz köşesi yetim varlığım.

İlkyaza serildiğim; yaza yaza döküldüğüm ve yasıma sahip çıkan Rabbime sığındığım.

Aşkın kuytularından süzülen yaşlar ve aşka yürek veren bir tebessüm saklı mavi sefertasımda elbet aşkın Huda'sı elbet dönendiğim cihanın tebaası elbet sırlarımın da en vefalı...

Bir düş ambarında yatıya kalır kalemim, babam.

Ve senden sonra baba olmanın şerefine nail olmuş bir üzünçle asla da diyemedim baba belki de sefasını sürdürdüğüm acımdan mütevellit eksenimde baba olmak kadar kutsal bir vazifeye nail olmanın ötesinde beni hep koruyup kollayan acı dolu yüreğin.

Babasızlığında saklıydı bilirim her baba, deyişimde gözlerinin dolduğu.

İnsanların da vefasızlığında saklıymış acılar ve her yaş aldığımda ayağımın takılıp da gerisi geri gittiğim o doğum günüm ve seninle geçirdiğim son mevsim hele ki ellerinde karanfiller eve gelip de bana bahşettiğin sevgiyi ve tükettiğin nefesi nasıl da kucaklamıştım.

Yeltendim mutlu olmaya.

Yaltaklanmadım lakin gözümle gördüğüm her yalancı düşe.

Bir sabi idi yıllar ve ben bir sofı olmanın hayali ile korudum da masumiyetimi ve asil yüreğimde saklı binlerce insan ve eksik etmediğim dualarım.

Senden çok kimseyi sevemedim.

Bir batında doğan güneş ve ay.

İsraf edenlerdi sevgiyi en çok da tahammülsüzlük duyduğum.

Acının eşrafı hasretmiş babam.

Aşkın ışığı ise hüsrana.

Yere göğe koyamadım da çoğu insanı ve yüreğimde tikiş tikiş bir yolculuk her baş koyduğumda aşka tanıştığım saklı yanım ve elbet tek sırdaşım iken O İlahi Işık.

Varlığımdan doğmadı ki güne ta ki kalem tutup da elim ilk şiirimi yazdığım.

Geceye âşık oldum ardından günbegün ve gecenin fermanı idi yazmaktan vazgeçmediğim aşına sözcüklerin aksırdığı her kapı arkasında kalemime, çok yaşa dediğim.

Ve de çok yaşa en çok en çok.

Yasın da yaşın da muadili iken sözcükler ve senin edebiyatçı kimliğine asla baş göz edemedim yazdıklarımı, babam ve kuytularda sakladığım milyonlarca duygu ve cümle.

Aşk ne ki...

Aşına olmak aşka yetmez ki...

Doyamadığım bir gönül sofrası elbet Rabbimin rahmeti ve boynum kıldan ince ne zamanki aşka ve kaleme dokunsam içimde ç/ağlayan devasa bir şelale ve ait olmadığım bir dünyadan göçüp de konduğum İlahi Aşkın bahçesinde ömrümü yeni baştan şekillendirdiğim edebiyat aşkıma ışık tutan o muazzam güneş ki içimdeki karanlığı da öldüren ve beni yeni baştan yaratan...

Yoktan var eden Rabbim...

Senin yokluğunda illa ki s/avundum bir şeyler ki yakamdan paçamdan çekiştiren ve bir şeyler ki ısrarla kendime yaptığım zulüm bu yüzden kimse canımı benden fazla yakamaz yeter ki ben kimseye zarar vermeyeyim hatta kimselerin de haberi olmasın onları çok sevdiğimden ne de olsa sevilmek ağır geliyor kimi insana hele ki ben karşılık dahi beklemezken...

Ölü kuşlar yürek kafesimde, babam.

Aşkın ısrarlı yalnızlığını yaşamak da payıma düşen ve nicesi...

Bahtiyar olmak ve de duyguları payidar kılmak elbet kalemin aşkla tokalaştığı minvalde buna haizim ve ne zaman seni özlesem sarılıyorum kaleme ve senle bizi yazıyorum derken annemin duaları ile o taşkın

sona eriyor.

Sen gittikten sonra neler olmadı ki lakin sana malum olduğunu bana düş kuşları yetiştiriyor.

Ve ben de posta güvercinlerinin ayağına b/ağlıyorum yazdıklarımı ve biliyorum ki sen de vakıfsın içimden geçenlere.

Koşulsuz ve doyasıya sevmenin ne olduğunu bana öğreten sen ve canım ailem ve ben daha çok sevmek şerefine nail olmanın coşkusuyla zaten dünya denen cehennemde bir şekilde cennet bahçemi inşa ettim ve de ifşa.

Yarım kalan çok şey var, babam ve hayatla da kesilmemiş bir hesabım var bu yüzden bana zaman ve aşk lazım ve koşşa koşşa geliyorum da ne zamanki Rabbim beni çağırırsa.

Saçlarım hala dalgalı ve uzun ve seninle taşıdığım aynı göz rengi hatta benim sol kulağımla senin sağ kulağının bire bir aynı olduğu.

Aynı kaderi paylaşıyoruz, babam belki de tahminden fazlası yine de şükretmek payıma düşen ve yetinmek ve sabırla arşınlamak Bağdat yolunu ve Yusuf'un kuyusundan sesleniyorum hele ki bir delinin attığı taşı ben ve kalemim birlikte kuyudan çıkarmak adına güzelliklere nail olduğum iç dünyam ve hayatı yaşanır kılan ve güzel olmama vesile elbette uhrevi hazanın coşkusu ve ulvi bir kenetlenme iken kimi zaman kitlendiğim ama yaza yaza çözüldüğüm ve saklı o şifrenin peşinde kendimle hala uzlaşamadığım...

Yazacak çok şey var lakin iç sesim durmamı emrediyor çünkü yaşa ve yasa boğulduğunu biliyorum Rabbimin emri üzerine bir o kadar ben de senle aynı duyguları paylaşıyorum, babam.

Sen benim ilk öğretmenimdin.

Ve ben de senin okuttuğun son öğrenci...

Babalar günün kutlu olsun, babam.

Bir ara bayağı istemiştin yanına gelmeyi lakin yapacağım o kadar çok şey var ki acele etmemeliyim yanına gelmek adına.

Başın sıkışırsa gir rüyalarım, babam.

Dualarım seninle.